

Henseende rettede mod Lovforslaget. Jeg tror, at Sogneraadene selv nok skulle sørge for ikke at anvende mere, end der i hvert enkelt Tilfælde er nødvendigt; jeg gaar ud fra, at Sogneraadene selv ere den bedste Kontrol. De staa jo til Ansvar for Kommunens Beboere ogsaa i dette Forhold. Den ærede Minister vilde sikkert fremsætte Tinget ved at nævne et vældigt Tal, bygget paa den Forudsætning, at man i hver Kommune vil gaa til 15 Dre pr. Individ. Jeg forudsætter, at man ikke i alle Kommuner vil gaa saa vidt, men selv om man gør det, er det heller ikke saa forstræffeligt, naar man ser hen til, paa hvor mange Sogneraadskreise eller Distrikter denne Sum vil blive fordelt. Der er nemlig her i Landet 1069 Sogneraadskreise, med i alt et Indbyggerantal af 1,434,496 Personer. Det vil altsaa sige, at gennemsnitlig 1342 Personer i hver Kommune à 15 Dre giver kun for hver Kommune 201 Kr. 30 Dre aarlig. Det forekommer mig, at selv om man gik dertil, vilde disse Par Hundrede Kroner i hver Kommune gennemsnitlig være et faare ringe Bederlag for det store Arbejde, der mere og mere lægges over paa Sogneraadshovedene. Det er vel sandt, hvad den ærede Minister udtalte, at det er Sogneraadene, som skulle udføre de forskellige Opgaver, men enhver ved, at det er Formanden, paa hvem det største Arbejde hviler. Den ærede Minister gjorde Bemærkning om, at Sogneraadshovedene ikke skal afgive Lokale til Møderne. Det er ganske rigtigt, men det har jeg heller ikke sagt. Men derimod har jeg sagt, at Sogneraadshovedene som Regel afgiver Lokale til Opbevaring af Sogneraadets Arkiv. Vel er det vist rigtigt, hvad den ærede Minister antydede, at Sogneraadshovedene kan formaa Sogneraadet til at bevillige et Beløb til derfor at leje et Lokale til Opbevaring af Arkivet, men det bliver jo blot værre, og det vil være meget ubehageligt for Sogneraadshovedene at have Arkivet paa et Sted, der muligt ligger langt borte fra hans Hjem og Bopæl. Sogneraadshovedene kan ikke være tjent med en saadan Ordning, men maa ønske at kunne opbevare Arkivet i sin egen Bolig. Da jeg imidlertid ikke stonner rettere, end at den ærede Ministers Bemærkninger for en væsentlig Del bero paa en Misforstaaelse af,

hvad Udvalget indstiller, haaber jeg, at det ved en nærmere Forhandling skal lykkes os at komme til Forstaaelse med den ærede Minister.

B. Bedersen: Da det lille Lovforslag, som her foreligger, var til 1ste Behandling, blev der som bekendt fra flere ærede Medlemmer udtalt Sympati derfor, og jeg tilloob mig ogsaa den Gæng at udtale mig til Fordel for Lovforslaget. Jeg mindes, at f. Eks. den ærede Indenrigsminister saa vel som ogsaa et Par ærede Medlemmer ved 1ste Behandling udtalte sig mod Princippet i Lovforslaget. Efter de Udtalelser, vi have hørt i Dag af den ærede Minister, har jeg imidlertid faaet det Indtryk, at da hele Udvalget i hvert Fald har været enigt om at indstille Lovforslaget, vil Ministeren ikke lægge Lovforslaget væsentlige Hindringer i Vejen. Det forekommer ogsaa mig fremdeles, at der ikke ret vel fra nogen Side kan rettes egentlig begrundede Indvendinger imod Lovforslaget efter den hele Udvikling, som den kommunale Styrelse har taget, og efter det Omfang, Arbejdet har faaet for Sogneraadene og navnlig for deres Formænd. Jeg stonner ikke rettere, end at det er en Selvmodsigelse, naar man er kommen ind paa at bevilge ikke ubetydelige Summer til Medhjælp for Sogneraadshovedene, at disse da ikke, naar de selv udføre Arbejdet, maa opbevare noget af disse Summer. Det er en indirekte Præmie, man sætter for, at de dygtigste Kræfter i Kommunen efterhaanden holde sig mere tilbage; thi det er jo aabenbart, at naar der er Mænd i en Kommune, der baade have Vist og Evne til at udføre de kommunale Forretninger som Sogneraadshovedene, kunne disse Mænd ikke leve alene af den Dre, det utvivlsomt er at være Formand i Sogneraadet, hvilket jo er et Tillids- og Værdshverv; det alene kan jo ikke klare Sagen. Der er mange af disse Mænd, der have Dygtighed nok til, og som særligt egne sig for at overtage disse Hverv, men som paa Grund af deres økonomiske Omstændigheder ikke ere i Stand til vedblivende at ofre sig for disse Forretninger, uden at de faa en passende Erstatning derfor. Derfor synes det mig, at fra hvilken Side man end ser denne Sag, kan der ikke være nogen som helst Fare for Misbrug ved det, som Udvalget her foreslaar, og jeg tvivler